

ZIUA 7. Duminică, 23 iulie

Când m-am trezit, nu știam sigur ce zi e, dar mi-am dat seama că e ceva special fiindcă am avut ouă ochiuri și bacon la micul dejun, iar până acum nu au existat în meniu. Așa am aflat că azi este duminică.

Încă nu am descoperit cum îi cheamă pe ceilalți chinezi, dar am creat o conexiune cu încă unul dintre ei, pe care l-am botezat „Teacher”, pentru că am aflat că e profesor de Photoshop. Totul a început când stăteam mai mulți la masă și ne selectam pozele, iar el se uita în laptopul meu. A văzut un cadru recent, tras cu obiectivul wide, și l-a impresionat foarte tare. M-a iscodit puțin despre cum am ales încadrarea, mi-a făcut o poză la ecran și apoi a ieșit pe ușă. Când s-a întors, l-am văzut editând o fotografie, care pe moment am crezut că e a mea. Nu-mi venea să cred cât de bine a putut edita o poză făcută cu telefonul! Am râs cu lacrimi de talentul lui, ca să înțeleg mai târziu că era alt cadru, unul făcut de el copy-paste după ce l-a văzut pe al meu. A fost o zi în care m-am apropiat foarte mult de ei și am făcut schimb de impresii, de cultură și de imagini din locurile vizitate de fiecare.

Mister Țai mi-a arătat o reclamă făcută de el pentru Jeep. Un spot superb filmat, cu nimic mai prejos de reclamele profesionale. Dintre toate naționalitățile de aici, de chinezi îmi place cel mai mult. Sunt atât de educați, de modești, de curioși și în același timp, atât de rezervați și la locul lor. Iar din cauza asta, e foarte ușor să-i judeci greșit. Mie doar îmi pare rău că nu am petrecut mai mult timp cu ei, de la început. Și mă tot gândesc cum o să păstrăm legătura, pentru că la ei sunt interzise toate rețelele sociale pe care comunicăm noi (Instagram, Facebook, Whatsapp etc). Măcar am învățat să zic un cuvânt în chineză. Le-am povestit că voi lansa albumul fotografic în octombrie și au vrut să știe cum se numește. Apoi au încercat să mă învețe cum se spune „emoțiile animalelor”. Am cedat, era prea greu. De fapt, mi s-a părut că mă descurcam grozav și pronunțăm cum trebuie, problema la chineză e că, dacă nu intonezi bine, ești pierdut. Așa am ajuns doar la „emoții”. Exercițiul ăsta mi-a dat ideea să-i pun și eu pe ei să vorbească română și să spună „Îți mulțumesc că iubești natura”. E un mesaj care vine din partea unor iubitori de natură și care ar contura frumos mesajele noastre pentru „La NORD de cuvinte”. Abia aștept să le dau și eu greu, hihi.

Am realizat iarăși cât de puțin mai e până la finalul expediției, așa că am ieșit special afară ca să trag o gură de aer arctic și să fiu atent la cum se simte. După un îndelung „hii, m-a prins mama!”, nu a fost cum mă așteptam. Nu e tare, dar în schimb e liniștit. Nu simți că ți se umplu plămâni de oxigen, dar îți crește inima odată cu fiecare nod parcurs în apele astea reci. Mi-e totuși dor de pădure și de puterea pe care numai copacii o au. Le simt lipsa și le înțeleg încă o dată importanța.

E bine tare fără prelungirea mâinii noastre, telefonul. Și e frustrant, totodată. Nu știi ce vești te așteaptă când îl pornești. Prefer partea pozitivă, pentru că e o experiență cu care nu știu când mă voi mai întâlni în felul ăsta, involuntar. În Harghita mai stăm noi prost cu semnalul - culmea, tot la urși. Dar niciodată nu am fost așa de deconectat ca acum. Oricând aveam posibilitatea să conduc niște kilometri și să apară liniuța. Pe de altă parte, dacă mai cuget puțin, lucrurile rele și chiar catastrofice, se pot întâmpla în doar câteva ore sau clipe. Și, cu tot semnalul din lume, se poate întâmpla să fii legat de mâini și de picioare. Sau să fie prea târziu.

Lipsa internetului mă face, în același timp, să mă îndoiesc de orice informație. Nu-mi trebuie Instagram, nu vreau să urmăresc viața altora și nici să citesc știri sau mesaje fără

profunzime. Dar îmi lipsește verificarea lucrurilor pe care le aud. Chiar înainte să plec, mi-a spus cineva că un spărgător de gheață rusesc, de lux, a reușit să ajungă de curând până la 90 de grade Nord. Adică fix acolo unde nu trebuie să ajungi, unde nu e bine să ajungi și unde nu te alegi cu nimic dacă ajungi. Doar bifezi că ești „șmecher”. În lipsa altor surse, am luat de bună informația și am dat-o mai departe, cu disclaimerul că „am auzit și eu”. Așa că, oricâte prostii au spus alții sau mi-au ieșit mie pe gură, le-am luat de bune și ne-am îmbogățit reciproc cultura generală cu multe zvonuri. Of, și am tot zis că-mi fac o listă cu lucruri de căutat la întoarcerea în „civilizație”, dar am ratat task-ul ăsta cu desăvârșire.

Ne îndreptăm spre sud, pe același drum pe care am venit. Am lăsat gheața în spate și acum navigăm doar prin marea clară. Cred că putem face acest du-te, vino la infinit, că tot o să am parte de peisaje diferite, de lumină surprinzătoare și o să observ ce n-am observat niciodată.

Azi l-am auzit pe Rebin, pentru prima dată, zicând că e obosit și că merge la somn. Simt că are dreptate și că s-a instalat și în corpul meu un fel de letargie greu de descris. Spre deosebire de el, eu am dormit chiar mult. Doar că vigilența asta neîncetată, așteptarea continuă și emoțiile legate de incertitudine și nou, devin extenuante la un moment dat. Poate chiar când declari că îți pare rău că se termină și ai mai fi vrut să stai. Un exemplu viu că totul are o limită.

Am urmat și eu bunul exemplu al prietenului meu și m-am dus la somn. De data asta am reușit să intru în lumea viselor, chiar prea adânc, și m-am trezit ca din morți când Rebin mi-a bătut în ușă de parcă venise războiul. Sau de parcă aveam un milion de Frami la pupa. Realitatea a fost că acostasem de vreo două ore lângă un ghețar și nimeni nu ne-a trezit. A fost prima oprire atât de aproape de unul și așa fi avut multe cadre de tras, mai ales din dronă. Chiar și așa pe fugă, am reușit să-mi umplu cardul cu vreo 2-3 fotografii decente.

Azi a fost prima zi, după aproape o săptămână, în care am pus piciorul pe pământ. Sau în care am făcut „landing” cum se zice în termenii de expediție. Unde s-a întâmplat asta? Păi ne-am întors la locul morselor, pe care trebuia să-l vizităm încă din primele zile, dar atunci a fost ceață. Astăzi era ultima șansă și am avut noroc de vreme bună. Casa morselor e spectaculoasă. Stau înghesuite (că așa le place lor) pe nisipul fin de pe plaja fier rece, păzite de un mare ghețar în spate. Iar la intrarea pe teritoriul lor, au pus capcane sub forma unor pietre umede și alunecoase. Experiența cu ele mi-a umplut sufletul, pentru că prea rar am întâlnit animale care nu doar că te lasă să te apropii, dar sunt atât de curioase, încât vin ele spre tine. Uneori prea mult. Singura noastră grijă a fost să înaintăm foarte încet, cu pauze din când în când. Odată ce vedeam că sunt confortabile cu prezența noastră, o puteam lua iar din loc. Probabil sunt atât de obișnuite cu pericolul ursului, încât oamenii sunt ca fluturii pentru ele.

Înainte să ne punem cu burta pe plajă și să ne luăm poziția de fotografiat, am făcut un mic instructaj cu privire la posibila apariție a unui Fram. Eram bine păziți de Erlend și Svein, ghizii noștri care stăteau cocoțați fiecare pe câte un deal, cu binoclul la ochi și pușca pe umăr. Doar că urmele proaspete văzute pe nisip ne-au dat fiori pe șira spinării. Înțeleg că morsele nu sunt așa impresionate de apariția ursului, pentru că sunt mult mai puternice decât ei (pot ajunge să cântărească peste o tonă) și, în același timp, se apără bine cu caninii lor uriași. Drept urmare, urșii pleacă cu coada între picioare de la întâlnirea cu ele și merg în căutarea unei prăzi mai ușoare, așa cum sunt focile.

Morsele, la fel ca urșii polari, sunt specie vulnerabilă. Așa că sper să le fie (mai) bine de acum înainte. Mă întreb dacă o să reușesc să aduc o schimbare prin La NORD de cuvinte și dacă toate lucrurile astea au un sens și pentru ceilalți? Îmi răsună deja în minte mesajul de sustenabilitate pe care să-l spună morsele: „Îți mulțumesc că ești la fel de curios ca mine și cauți informații despre cum să protejezi natura.”

Închei ziua visând la balene. Am înțeles că sunt destule în zonă și e bine să fim pregătiți și atenți la semnalele păsărilor, fiindcă ele ni le indică, de cele mai multe ori (se adună în gașcă mare și dau rotocol în jurul lor). Dintre toate, Balena Albastră e cea mai impresionantă (cu ai săi 30 de metri și cele peste 170 de tone – cel mai mare animal cunoscut care ar fi existat vreodată, cam cât 40 de elefanți, 30 de T-Rex sau 2.670 de oameni). Dar mă mulțumesc și cu o Beluga sau o Minke Whale. Din păcate, azi nu a fost ziua lor. E curios de ce sunt așa de puține viețuitoare, când asta e cea mai bună perioadă din an pentru wildlife. Să fie doar o săptămână mai atipică?

Nu pot să vă las fără să știți ce am îmbucat. Și vă anunț că veșnicii cartofi copti minunați au devenit astăzi piure. Dar tare bine a mers cu chifteluțele alea!

